

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 466/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. J. S., L., zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. E 1550120904 a jeho uznesením z 27. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. J. S. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2012 doručená sťažnosť Ing. Mgr. J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. E 1550120904 a jeho uznesením z 27. júna 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta nezákonnosť exekučného konania o výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy u platiteľa mzdy V., s. r. o., pre nezaplatenie súdneho poplatku vo výške 1 394,14 € na základe uznesenia krajského súdu sp. zn. E 1550120904 z 15. marca 2007.

Predmetné exekučné konanie proti sťažovateľovi krajský súd zastavil až po viac ako 5 rokoch vydaním uznesenia z 27. júna 2012.

V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na závažné hmotnoprávne pochybenie Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“), ktorý nepostupoval v súlade so zákonom a neoznámil krajskému súdu, že sťažovateľ ešte 8. júna 2005 zaplatil na účet okresného súdu súdny poplatok v sume 52 000 Sk (mal zaplatiť iba 42 000 Sk), a k pochybeniu došlo aj zo strany krajského súdu, ktorý si neoveril túto skutočnosť ešte pred vydaním nezákonného rozhodnutia. Preplatok v sume 331,94 € (10 000 Sk) nebol sťažovateľovi dodnes vrátený.

Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/287/1997 až podaním z 22. mája 2012 požiadal krajský súd o vyradenie vymáhanej pohľadávky voči sťažovateľovi z účtovnej evidencie a následne krajský súd až na základe tejto žiadosti uznesením sp. zn. E 1550120904 z 27. júna 2012 zastavil výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že *„nezákonná exekúcia a tým stav neistoty a psychického strádania sťažovateľa o výsledok exekučného konania, trvali nepretržite od 15. 03. 2007 do 20. 07. 2012, pričom došlo aj k ohrozeniu práva na česť a dôstojnosť sťažovateľa v radoch spoluzamestnancov spoločnosti V. s. r. o. a externej účtovníckej firmy...“*, a tiež tvrdí, že v jeho prípade došlo *„k odmietnutiu spravodlivosti konania v primeranom čase“*.

Sťažovateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva zastáva právny názor, že konanie krajského súdu „od počiatku nezákonnej exekúcie odporovalo čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“, a tiež žiada „za každý rok prietáhov a vyvolaného stavu neistoty o výsledok konania v dôsledku pochybenia súdu odškodné v sume 1.713,98 €“, teda spolu za päť rokov 8 569,90 €.

Namieta, že v jeho prípade bol porušený aj čl. 20 ods. 1 ústavy a krajský súd „odignoroval právo sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Neposkytol sťažovateľovi primeranú súdnu ochranu, neprimerane a bezdôvodne zaútočil na majetok sťažovateľa.“.

Sťažovateľ na základe uvedeného ústavnému súdu navrhol, aby svojím nálezhom vyslovil:

„1. Základné práva Mgr. Ing. J. S... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy..., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru... postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. E 1550120904 porušené boli.

2. Mgr. Ing. J. S... sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 8.569,90 €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Mgr. Ing. J. S. trovy konania v sume: 323,50 €... na účet advokátky JUDr. D. M..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. E 1550120904 a jeho uznesením z 27. júna 2012.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že namietané exekučné konanie bolo právoplatne skončené 20. júla 2012, preto v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 1. augusta 2012 (podané na pošte 30. júla 2012) už objektívne nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu, čím je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K tomu ústavný súd nad rámec uvádza, že nie je pravdou, čo tvrdí sťažovateľ v sťažnosti, že nemal podiel na tom, že exekučné konanie bolo nariadené nezákonne a následne zastavené až po piatich rokoch. Z vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol v konaní pred okresným súdom zaviazaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie v sume 42 000 Sk ešte uznesením zo 4. júla 2002, ale v stanovenej lehote ho nezaplatil.

Keďže pohľadávka v stanovenej lehote nebola uhradená, okresný súd ju postúpil 14. októbra 2004 krajskému súdu, ktorý zabezpečoval výkon rozhodnutia podľa zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov a ktorý sťažovateľa aj vyzval 23. novembra 2004 na jej dobrovoľné plnenie.

Na výzvu krajského súdu reagoval sťažovateľ podaním zo 7. decembra 2004, v ktorom uviedol, že krajský súd si má súdny poplatok vymáhať od sudkyne okresného súdu, ktorá v jeho veci nezákonne rozhodla.

Sťažovateľ potom uhradil súdny poplatok v júni 2005 okresnému súdu, nie však krajskému súdu, ktorý ho na to osobne vyzval. Teda rozhodujúci podiel na tom, že krajský súd pristúpil na výkon rozhodnutia v roku 2007, mal predovšetkým sťažovateľ, ktorý to krajskému súdu vôbec neoznámil. Dokonca ako konateľ obchodnej spoločnosti, ktorá mala výkon rozhodnutia aj realizovať, osobne doručil 21. júla 2008 podanie krajskému súdu (č. l. 32 spisu), v ktorom mu oznámil, že zrážky z jeho mzdy ani neboli vykonávané pre údajné iné nezákonné rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 32 Exre 16/2005, ktoré so zaplatením súdneho poplatku nesúviselo. Sťažovateľ v tom čase musel dobre vedieť, že už uhradil súdny poplatok okresnému súdu, pričom aj po nariadení výkonu rozhodnutia v roku 2007 mohol kedykoľvek doložiť krajskému súdu aj doklad o zaplatení, čo však neurobil.

Tieto skutočnosti možno teda pripísať jednoznačne iba na jeho ťarchu, a nie na ťarchu krajského súdu. Sťažovateľ napriek tomu, že vedel, že sa proti nemu vedie exekučné konanie, nedal žiadny procesný návrh na to, aby sa v exekúcii nepokračovalo (návrh na odklad exekúcie, na zastavenie exekúcie a pod.). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iuris“, teda bdelym patrí právo alebo nech si každý stráži svoje práva (vrátane označeného základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy).

2. K namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľ vidí porušenie označených práv v tom, že proti nemu bola nezákonne vedená exekúcia (výkon rozhodnutia), ktorá bola zastavená krajským súdom právoplatne až 20. júla 2012, teda až po 5 rokoch od jeho začatia, a v jeho prípade došlo „*k odmietnutiu spravodlivosti*“.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že krajský súd procesne nepochybil v priebehu konania vo veci vymáhania súdneho poplatku, pretože sťažovateľ jednak dvakrát v roku 2004 a 2008 neadekvátne reagoval na jeho výzvy a neoznámil mu, že súdny poplatok už zaplatil v roku 2005, ale ani nespôsobil žiadne prietahy v konaní, keďže takmer ihneď, ako mu bola doručená príslušná žiadosť o vyradenie pohľadávky z účtovnej evidencie a oznámenie o zaplatení súdneho poplatku od okresného súdu v marci 2012, zastavil výkon rozhodnutia v júli 2012 (z pohľadávky ani nebola uhradená žiadna suma zrážkami zo mzdy sťažovateľa). Krajský súd teda konanie správne právoplatne zastavil, čím rozhodol s konečnou platnosťou aj v prospech sťažovateľa a svojím postupom v namietanom konaní nemohol porušiť žiadnym spôsobom označené základné práva sťažovateľa a neohrozil ani jeho česť a dôstojnosť, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti.

Ústavný súd zo spisu krajského súdu nezistil, že by posudzovaný postup a uznesenie krajského súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Preto opísané námietky sťažovateľa, že mali byť postupom krajského súdu porušené jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sú zjavne nedôvodné a neopodstatnené a ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi obsahom označených práv zakotvených v ústave a dohovore, porušenie ktorých namieta, a postupom krajského súdu v predmetnom konaní.

Z tohto dôvodu jeho sťažnosť ústavný súd v tejto časti tiež odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012

